

Cítim

všetku krásu na svete,
 Divám sa už viac rokov. Stojím pevne na mieste,
 tam, kde človek zasial semeno do zeme, tam je môj domov.
Som útočiskom pre drobné vtáčtvo, malý hmyz ochránim.
Ochraňujem pred víchricou, páľavým slnkom,
studeným dažďom. Pred neľútostným krupobitím rozťahnem
 svoje mohutné ruky a zahalím nežné kvietky, malú lienku,
 drobného chrústa pod svoj plášť. Cítim sa byť otcom
 tých malých dietok prírody. Som tu a som sám a nie som
 opustený. Moje telo hľadia nežné lístky, objímajú ma,
 bozkávajú, túlia sa. Letmo si vymieňajú úsmevy,
 šumia a vravia aký som starý a šťastný,
 krásny a duchom bohatý.

Ľudia

vravia,
 že som
 kus dreva,
 že nemám
 srdce ani
 dušu. Čo
 som? Vietor
 mi slová
 pošepce
 ľúbezné,
 Aký som?
 Krásny.
 Majestátny.
 Som strom.

Milióny

Na svete milióny tváří,
 milióny pohľadov.
 Do očí, do zeme, do tváří.
 Tvárim sa že nevidíme,
 jeden druhého.
 Alebo len strach?
 Obavy? Prečo?
 Nepokoj? Odvaha na zlom mieste
 sa podáva, má strach
 každá duša túlavá,
 želania, priania, úsmevy,
 koľko falošných, pravých,
 či dokonca nevnímavých
 stretávam denne, denne každý deň,
 vždy keď do zrkadla sa pozriem.

JARO

Mám za to, že svet sa mení.
 Mení sa každým dňom, aj
 vtedy, keď tu nie sme, či
 keď spíme. Myslím každý
 deň na to, čo bude, až to
 pochopíme. Až všetci ľudia
 pochopia, že svet nekončí
 pri mori a nezačína oblohou.
 Mne to trvalo celý život. A
 možno ani nie. Len som nikdy
 nebol ochotný pripustiť, že
 pupok sveta neleží v mojej
 spálni. Že ak poviem áno,
 ešte to nutne neznamená
 súhlas. Viem, že rany život
 rozdáva. Ale toto nie je box.
 Tu súperovi ranu nevrátíme
 s úmyslom vyhrať. Toto nás
 má len zoceliť, aby sme
 odhodlanejšie pristupovali

k ďalšej a ďalšej rane. Má
 nás to naučiť skutočnosti, že
 človek má dve nohy, aby cho-
 dil vzpriamene, a nie ohnutý
 ako strom vo vetre. Mys-
 lím, že každý kto má nejakú
 zdravotnú vadu, chybu či sa
 nemá dobre, je chudobný v
 tomto bohatom svete, alebo
 ešte nie je skazený charak-
 terom dnešnej doby, je na to
 o niečo lepšie ako ostatní,
 tí, ktorí sú šťastní, ktorí sa
 sťažujú len na prebytok
 všetkého, lebo práve tí sú o
 niečo lepšie zocelení životom
 ako tí šťastní viac. Čím viac
 polien pod nohy dostaneme,
 tým vyššie budeme skákať.
 Budeme skákať tak vysoko,

až sa dotkneme hviezd. Až
 ucítíme slnečnú páľavu pria-
 mo na svojich bledých lícach,
 bezprostrednú, čistú, neska-
 zenú. Alebo spadnú a zlámu
 si nohy. Alebo väzy. Potom
 už nebudú nikomu na obtiaž,
 nebudú už skákať vysoko,
 ale uvoľnia miesto ďalším,
 ďalším ktorí vyskočia a dot-
 knú sa hviezd, alebo spadnú
 a skončia ako ich pred-
 chodcovia, na zemi špinaví,
 ubolení, až kým nikým
 nepovšimnutí neskončia svoj
 život v prachu a špine.
 Áno, v prachu a špine, lebo
 len to je, podľa mňa, skutočný
 lesk terajšieho sveta.

JARO